

A registered Political Party
ECI Registration No. 56/89/2011/PPS-I

ניפסט "מאי הי בהרט"

Dr. Subodh Chandra Roy

M.Sc., Ph.D., LL.B

נשיא ארצי

בהרט, היא הודו, מכריזה על עצמה כאומה עצמאית, ריבונית ודמוקרטית. עיקרון יסוד של הדמוקרטיה מכתוב שלטון על פי רצון הרוב, המחייב את מימוש משאלותיהם. אם נקבל את בהרט כדמוקרטיה מתפקדת, אז כל מה שמתרחש כאן חייב להתפרש כביטוי ישיר של רצון רוב זה. לכן, הרעב הנפוץ, הבערות, האבטלה וחוסר הבריאות הפוגעים במיליונים, פעולותיה השרירותיות והבלתי צפויות של המדינה העטופות בסמכות חוקית, והשחיתות המשתוללת והאנדמית החודרת לכל רמה בחברה – כל אלה דורשים את שתיתנו המוחלטת וחסרת העוררין. כי אם תרמית דמוקרטית זו טומנת בחובה אמת כלשהי, אז אף אחת מהמציאויות המתועבות הללו לא יכולה להתקיים ללא הסכמתנו הקולקטיבית המפורשת.

כשם שאב מספק פרנסה למשפחתו, החקלאים מזינים את האומה כולה. הדבר מעלה באופן הגיוני את קהילת החקלאים הקולקטיבית לתואר הראוי "אבי האומה". אולם, כאשר אנו מתמודדים עם המציאות המזעזעת של מאות אלפי חקלאים שנדחקו להתאבדות מרעב וחובות, היכן יכולה בהרט הדמוקרטיה כביכול להסתיר את חרפתה המוחלטת? סתירה בולטת זו מודה רק בהסבר אחד: תחת מסווה של דמוקרטיה, אנשי אומה זו נתונים למחזה מתמשך ובזוי.

לפני שנתייחס לנושא המרכזי, הבה נבחן את בעיית השחיתות הנפוצה. הציבור דורש את מיגורה בכל מחיר, בטענה שהיא המכשול העיקרי להתקדמות לאומית. נשמעות דרישות להחזרת מיליארדי רופיות שהוברחו במרמה אל מחוץ למדינה. אך כאן עולה שאלה מכרעת: האם הדבר מרמז שרוב האומה הזו אינו ישר מטבעו? איך עוד יכולה מערכת כזו להתקיים בתוך דמוקרטיה כביכול? סכומים עצומים כאלה לא יכלו לעבור לחו"ל מבלי לנווט בערוצים משפטיים מבוססים, דבר המרמז על הסכמה מרומזת של הרוב לביזה זו עצמה. זהו אקסיומה שכד דולף אינו יכול להחזיק מים, ובכל זאת אנו מתמידים לשפוך מים בדיוק לכלי כזה. על ידי סירובנו לתקן או להחליף מערכת פגומה זו, אנו מבטיחים בזבז משתולל ומתמשך.

אך כשם שלא ניתן לטהר את המלח ממליחותו, כך לא ניתן למגר את השחיתות מאומה זו. זאת משום שחוסר הצדק מהווה את הבסיס של מדינה זו. כדי להבין זאת, עלינו לבחון את מטרתם האמיתית של הכללים והתקנות שאנו מכנים "חוקים". במשך מאות שנים, הבריטים שלטו בארץ זו במטרה אחת ויחידה: ניצול וביזה בלתי מופרעים של משאביה. כשם שאפשר לקשור את גפי גוף כדי לשאוב דם ביתר קלות, אנשי בהרטווארשה נכבלו על ידי שפע של חוקים. חוקים אלו הפכו אותם למעשה לעבדים של האימפריה הבריטית.

למרות דיכוי זה, רבים העזו לחלום על עצמאות, וסבלו עינויים קשים מנשוא, כולל הוצאה להורג בתלייה. השליטים הקולוניאליים לא גילו חרטה בטבח של אלפי גברים, נשים וילדים חפים מפשע בג'ליאנוואלה באג בפנג'אב, טבח שבוצע על ידי ירי חסר הבחנה. נאמר לנו כי מעשה נורא זה בוצע כולו "בהתאם לנוהל משפטי מבוסס". חשוב לזכור כי "חוקים" אלו נוצרו על ידי הפרלמנט הבריטי במטרה מוצהרת לכבות כל מושג של חופש וחירות ממחותרים של אנשי ארץ זו.

ספרים רבים מכריזים כי ב-15 באוגוסט 1947, השטח שנקרא "הודו" הופיע כאומה עצמאית, ומילא את חלומותיהם של לוחמי החופש הנערצים שלנו. אולם, מבט מעמיק יותר מגלה שבאותו יום, בדומה לאינספור חוקים בריטיים אחרים, נכנס לתוקף רק חוק נוסף - "חוק העצמאות ההודי, 1947". כשנשאלו, כמעט אף אחד לא טען שראה אישית חוק זה. הם פשוט קראו בעיתונים או שמעו ברדיו שהמדינה הפכה ל"עצמאית" באותו יום. במציאות, חוק זה לא ביסס את "הודו" כמדינה עצמאית. בתוך השטח הבריטי לשעבר של "הודו", החוק יצר רק שני "דומיניונים חדשים": "הודו" ו"פקיסטן". היכן שהייתה קודם לכן מושבה אחת, "הודו", היא פשוט חולקה לשני חלקים - ובעצם יצרה שתי מושבות לנוחות אדמיניסטרטיבית, המכונות "דומיניונים חדשים" בטרמינולוגיה משפטית. באופן מקריע, החוק קבע כי הסמכות לבחור את ראש הרשות המבצעת של כל דומיניון - המושל הכללי - לא הייתה בידי אנשי הדומיניון המתאים. במקום זאת, המונרך הבריטי מינה את המושל הכללי, כפי שנאמר במפורש בסעיף 5 לחוק העצמאות ההודי, 1947.

זהו נתון מטריד שלמרות ששם החוק הוא "חוק העצמאות ההודי", המילה "עצמאות" עצמה אינה מופיעה בשום מקום בטקסט שלו. שנה קודם לכן, ב-1946, ממשלת בריטניה הקימה את האספה המכוננת כדי לנסח חוקה עבור הדומיניון. חשוב לזכור שאף אחד

מחברי אספה מכוננת זו לא היה "אזרח הודו". המונח "אזרח הודו" הופיע לראשונה ב"חוקת הודו", שנכנסה לתוקף ב-26 בינואר 1950. עד לתאריך זה לפחות, כל תושבי השטח הבריטי היו מבחינה חוקית נתינים בריטים. לכן, כל מה שכלול באותה חוקה היה כפוף מטבעו לרצון המונרך הבריטי. אותה חוקה בדיוק נותרה החוק העליון של המדינה, ואפילו אם ירצו בכך, לא ניתן להחליף אותה על ידי האזרחים החופשיים של מדינה זו בחוקה חדשה. זאת משום שכל ניסיון להחליף את החוקה ייחסם על ידי פסיקת בית המשפט העליון האוסרת על תיקונים ל"מאפייני הבסיסיים". ואל לנו לשכוח שבית המשפט העליון עצמו נוצר תחת סעיף של אותה חוקה.

משמעות הדבר היא שאדונינו הקולוניאליים לשעבר הכתיבו גם את המנגנונים המדויקים לשלטון עצמי. לאור מציאות זו, היכן נמצאת עצמאותנו? כדי להמחיש זאת בצורה ברורה יותר, שקלו אנלוגיה זו: דמיינו מכירת קרקע שבה המוכר קובע שהוא, מתוך "נדיבותו", יבנה צריף על הקרקע, והקונה, לאחר הרכישה, מחויב להתגורר באותו צריף. הקונה רשאי לתקן את הצריף במידת הצורך, אך נאסר עליו לחלוטין להרוס אותו - כלומר, לשנות את "מאפייניו הבסיסיים" - ולבנות, למשל, בית בטון. אם תנאי זה נמשך לאחר השלמת המכירה, אז, בעיני החוק, המכירה בטלה, שכן שליטתו של המוכר על הקרקע לא נזנחה במלואה.

נודה כי במהלך התקופה הסוערת שבה תת-יבשת זו עברה תהפוכות עצומות, קבלת תנאי כזה אולי נראתה כדרך היחידה להתמודד עם המשבר. אולם, במקרה זה, החוקה הייתה צריכה לכלול סעיף הקובע במפורש כי, לאחר "העצמאות", לפרלמנט תהיה הסמכות לאשרר את החוקה ואם יש צורך, ליצור חדשה שתחליף את הישנה. כפי שברור, סעיף אישרור כזה אינו קיים בחוקה. משמעות הדבר היא שחוקה שנועדה עבור הדומיניון הבריטי שכונה "הודו", ומתאימה למונרך הבריטי, נכפתה על העם

כחוק העליון של המדינה. זה עומד בניגוד מוחלט לחלומותיהם של לוחמי החופש הנערצים שלנו, שביקשו לשחרר את אנשי בהרט מהשלטון והניצול הבריטי. הדרישה הבסיסית לשחרור זה הייתה פירוק האזיקים המדכאים מעשה ידי בריטניה המכונים "חוקים", אשר נועדו לשמור על נתינים בריטים בתת-הכנעה נצחית.

גם לאחר ה-15 באוגוסט 1947, ואף לאחר ה-26 בינואר 1950, רוב החוקים מעשי ידי הבריטים נותרו בתוקף בשטח המכונה כיום "הודו". באמצעות סעיפים בתוך "החוקה", חוקים אלו מעשי ידי הבריטים קיבלו משב רוח חדש, ושמרו על אותם אילוצים ששמרו על האוכלוסייה משותקת במשך מאות שנים. כתוצאה מכך, המדינה ממשיכה להיבזז ללא רחם, כאשר אנשים נלכדים בחוכמה על ידי חוקים שהם בקושי מבינים. הערכות עדכניות מצביעות על כך שכ-30 מיליון תיקים תלויים ועומדים בבתי המשפט ההודיים בכל רגע נתון. בהנחה שלפחות עשרה אנשים מושפעים במישרין או בעקיפין מכל תיק, המשמעות היא שכמעט 300 מיליון אנשים בבהרט מכבידים עליהם דאגות משפטיות תמידיות. אין זה מפתיע, אם כן, שנסיונותיהם אינן משתפרות, למרות הרטוריקה המתמדת על מה שמכונה "צמיחה כוללת" שאנו שומעים שנה אחר שנה.

העובדה שעדיין לא השגנו שחרור אמיתי ניכרת בחיי היומיום שלנו. לפני ה-15 באוגוסט 1947, הפגנות לא אלימות ואלימות נגד השלטון הבריטי היו נפוצות, והמשטרה המלכותית הגיבה באופן שגרתי ברדיפה אכזרית של לוחמי חופש. זה היה מובן בזמנו, שכן המשטרה, כמשרתי הכתר, הייתה מחויבת לפעול ללא רחם כדי להגן על האינטרסים של הריבון. עם זאת, מטריד מאוד שמעשי זוועה דומים של המשטרה נותרו נפוצים גם לאחר שבהרט אמורה להיות עצמאית מבחינה פוליטית. אם עצמאות זו אמיתית, אז על האינטרסים של מי מגנה כעת המשטרה? אם הדמוקרטיה אכן הפכה את העם לאדוני הארץ, מדוע אותם אנשים מפגינים? אם, כפי שנהוג בדמוקרטיה, אנו מחוקקי החוקים, מה מאלץ אותנו

להפך את אותם חוקים שיצרנו? הגיע הזמן להתמודד עם שאלות אלו ישירות, ועלינו - אנשי ארץ זו, כולנו, פשוט כבני אדם - לעשות זאת בעצמנו.

בהקשר זה, עלינו לבחון את המשמעות האמיתית של המילה "מדינה". שטח מיושב על ידי בני אדם הוא מה שאנו מכנים "מדינה". ללא בני אדם, מדינה אינה יכולה להתקיים. לדוגמה, למרות שטחו העצום, הירח אינו מדינה מכיוון שהוא אינו מיושב. זה מדגים את הקשר ההדוק בין "בני אדם" ל"מדינה". באופן הגיוני, אם כן, התפתחותה של מדינה חייבת לשקף את התקדמות עמה, שכן מדינה אינה יכולה להתקדם תוך השארת אלו המרכיבים אותה מאחור. נטען לעיתים קרובות כי רוב האנשים במדינה זו "מפגרים" בסולם התקדמות מלאכותי כלשהו. זהו מצג שווא מכונן. כדי להנציח אפליה מתוכננת זו, הרוב נשמר במכוון במצב נחיתות. מעצם תחילתה של החברה, זרעי האפליה נזרעו בקפידה כדי להבטיח שמעטים בעלי זכויות ייהנו מפרי עמלם של ההמונים העמלים.

אם האנשים שעבודתם חיונית היו מתאחדים כגוף מגובש, המעטים בעלי הפריבילגיות לא יוכלו עוד לשמור על שליטתם על רוב עצום של החברה. לכן, על ידי טיפוח אפליה בקרב האוכלוסייה, הם צומצמו לאנשים מפורדים וחלשים. ככאלה, הם לעיתים רחוקות מעזים לתהות על הסבל שחוו במשך מאות שנים. דפוס זה יימשך אלא אם כן רעיונות מסורתיים מושרשים עמוק ישתנו באופן דרסטי - והכוח לחולל שינוי זה טמון בעם עצמו. כדי לשנות את המדינה, יש לשנות תחילה את עצמך, הדורש יכולת לחשיבה עצמאית. אך ללא בני אדם, עצם המושג של מדינה הוא חסר משמעות. לכן, עבור כל פעולה אנושית בתוך מדינה, העם עצמו נושא באחריות. מכיוון ש"אנחנו" הוא הרבים של "אני", אני, בעצם, המדינה. יצרתי אותה ישירות. בלעדיי, לא יכולה להיות מדינה!

מישהו עשוי לשאול, "האם רעיון שנראה כה קטן יכול באמת לשפר את מצבה הנוכחי של המדינה?" התשובה היא כן מהדהד, משום ששינוי ב"אני" מסמן בהכרח שינוי במדינה. גם אז, מישהו עשוי להתנגד, "אם רעיון זה כה חזק, אז סבלם של האנשים היה מסתיים מזמן. חוץ מזה, המדינה התקדמה משמעותית, ואף עשתה התקדמות ניכרת בטכנולוגיית החלל. לפי ההיגיון שלך, זה אמור להיות שיפור משמעותי בתנאי החיים של האנשים." בתגובה, עלינו להכיר בכך שיתרונות התקדמות זו נהנים רק חלק קטן מאוד מהאוכלוסייה, בעוד שרוב עצום נותר מחוץ לתמונה. רעב, תת תזונה והתאבדות עדיין נפוצים בקרב הרוב. שורש הסיבה לפער זה הוא פשוט שהרעיון של "אני המדינה" טרם חלחל לחברה.

דווקא חוסר מודעות זה מונע את שינוי מצבה המעורר רחמים של המדינה. אם העם יתעורר להבנה זו, זה ללא ספק ייצור תהפוכות משמעותיות במערכת חברתית הבנויה על ניצול חסר רחמים. כדי למנוע תרחיש כזה, מספר קטן של מנצלים דוחים במכוון רעיון זה כאוטופי. הם חוששים שכל המבנה המושחת שלהם יקרוס כמו מגדל קלפים אם העם יכיר במעמדו האמיתי בחברה. אבל האמת היא שרעיון זה לא רק שאינו אוטופי, אלא גם שיטה פשוטה להפליא לפירוק מערכת כביכול מתורבתת זו. כדי לשמור על נתיב ברור זה חבוי, נעשו מאמצים מההתחלה לשמור את רוב האנשים באפלת הבערות והעוני. הגיע הזמן למצוא דרך החוצה, ועלינו לשאוף כולנו למטרה זו, כי אנו ההתגלמות של מדינה זו!

כדי להבין את מצב העניינים במדינה זו מבלי להיזקק לתיאוריות מורכבות, נשתמש באנלוגיה של בית גדול המארח חגיגה תוססת. לילה, הבית מואר באורות חזקים, והאורחים נהנים. לפתע, מתוך כוונה זדונית, מישהו מנתק את אספקת החשמל הראשית. כל הבית שוקע בחושך, ומיד פורץ כאוס. אנשים נבהלים ומנסים להימלט, אך החושך מפריע להם, ומוביל לבלבול ופאניקה. הם

נתקלים זה בזה, רהיטים מתהפכים, ואי סדר כללי שולט. השאלה אם כן הופכת להיות: כיצד נברח מהכאוס הזה שנראה אינסופי?

למי שאינו מכיר את החשמל, פתרון הכאוס הזה עשוי להיראות קשה להפליא. חלקם עשויים אפילו לייחס את המצב לתכונות אנושיות שליליות כמו רוע ואנוכיות. אולם, הפתרון פשוט להפליא: צריך רק להחזיר את מתג החשמל הראשי למצב "דולק". עצם חזרת האור תפיג מיד את הכאוס שנגרם על ידי החושך. באופן דומה, שורש כל הבעיות בארץ עצומה זו טמון בחושך הבורות בתוך מוחנו. אלא אם כן בורות זו תמוגר, בעיות אלו יימשכו ללא הגבלת זמן, ונמשיך להילחם זה בזה כאויבים, ולא נוכל לזהות זה את זה כידידים בחושך. אבל עלינו להבין: אף אחד לא כיבה את האור במכוון. בהיסטוריה של הציוויליזציה האנושית, אור המודעות המוחלטת מעולם לא הודלק באמת. זו הסיבה שרוב האנשים בעולם נשללו מחשיבה עצמאית. אולם, אנו נחוישים להקדיש את עצמנו למשימה שנראית בלתי אפשרית זו של להיות מודעים לכוחנו הפנימי האמיתי. והזמן לכך הוא עכשיו.

כדי להתחיל, הבה נבחן את שמה של מדינה זו. מזמנים קדומים, היא נודעה בשם "בהרטווארשה". ציוויליזציה שגשגה על גדות נהר סינדהו, אשר, בשפות זרות, נודעה בשם ציוויליזציית עמק האינדוס. אולם, עוד לפני עלייתה של ציוויליזציה זו, כבר התקיימה ציוויליזציה מתקדמת ביותר בחלק הדרומי של ארץ זו, כפי שמעידים תיאורים באפוס רמאיאנה. עם זאת, פולשים זרים, למטרותיהם, טבעו את המונח "ציוויליזציית עמק האינדוס" כדי לכלול את כל הארץ וקראו למדינה "הודו". באופן מוזר, אפילו לאחר "העצמאות", ארץ קדומה גדולה זו עדיין נקראת רשמית "הודו". בעוד שלאנשים פרטיים עשויים להיות לעיתים שמות מרובים, כיצד יכולה לארץ אחת להיות שני שמות רשמיים: "הודו" ו"בהרט"?

דוגמה בולטת לדבקותנו העמוקה בעבודות נמצאת בתוך החוקה עצמה, שם המדינה נקראת "הודו, כלומר בהרט". זה מאלף שהניסוח אינו "בהרט, כלומר הודו". השם "הודו" מקבל עדיפות, ככל הנראה לנוחותם של שליטינו הבריטים לשעבר. מאחר שאנו מכריזים על עצמנו כעצמאים באמת, עלינו לאמץ את "בהרט" כשם היחיד של ארצנו, ולדחות את "הודו". רבים למדו את "מהבהרט", אך איש לא שמע אי פעם על דבר שנקרא "מההודו". נגרש את המונח "הודו" מהבהרט שלנו, כי הוא אינו אלא סימן לעבודתנו בעבר.

משום שגר המודעות האמיתית מעולם לא הודלק, העם מעולם לא חווה באמת חופש. מעצם תחילתה של חברה מאורגנת, כוח השליטה הופקד בידי ה"מלך". פקודותיו הפכו לחוק; דברו היה סופי. אך אנו לא מצליחים להכיר בכך שעצם ה"מלכות" של המלך, המקור כביכול של כל החוקים, היא עצמה בלתי לגיטימית מיסודה. נחזור ונאמר: נטפל בעניין זה ישירות, מבלי להיזקק לתיאוריות מסובכות או אלגנטיות.

כדי להמחיש זאת, נדמיין יום בתקופה פרהיסטורית, עוד לפני היווצרותה של חברה אנושית. נהר קטן זורם, ועל גדותיו עומד עץ מנגו. איש אחד מטפס על העץ, קוטף מנגו. מרחק קצר משם, איש אחר דג דגים. איש שלישי מופיע אז. לאחר שצפה בהם לרגע, הוא ניגש לאיש שעל העץ ושואל, "מה אתה קוטף, ידידי?" האיש משיב, "פירות. תרצה לטעום?" הזר לוקח מנגו בשל, מוצא אותו טעים, מודה ל"איש המנגו", ואז הולך אל הדייג. לאחר חילופי דברים דומים, הוא מקבל דג כמתנה ומודה ל"איש הדגים".

למחרת, הזר חוזר, הפעם עם חבר. הם מבקרים תחילה את קוטף המנגו. כשנודע לאיש שעל העץ שהחדש רוצה גם לטעום מנגו, הוא חולק את פירותיו בהתלהבות רבה עוד יותר, ומרגיש כבוד לעשות זאת. לאחר מכן הם חוזרים על אותו תהליך עם איש הדגים. שימו

לב שעקב צריכת מנגו ודגים ללא כל מאמץ, הזרים צוברים כמעט כפול מהאנרגיה של העמלים. העמלים מוציאים בערך חצי מכוחם בטיפוס על העץ או בליכדת דגים, בעוד שהזרים לא מוציאים דבר. באופן זה, באמצעות רמייה, האדם השלישי הופך בהדרגה לחזק יותר על ידי צריכת פירות עמלם של אחרים. ככל שכוחו והשפעתו גדלים, אנשים מתחילים לפחד ממנו. מה שהיה פעם ניתן בחופשיות כטובה הופך ל"דמי חסות" חובה עם הזמן, ובסופו של דבר מבסס אותו כמחוקק והמלך. זה מסמן את תחילת ניצולו של המלך את העם תחת מסווה של "שלטון החוק".

אותו אדם ערמומי החל את "מלכותו" באמצעות רמייה - במילים אחרות, באופן בלתי חוקי. מה שהתחיל כמעשי צדקה, שניתנו מתוך רצון טוב, הפך לגביית הכנסות בכפייה, או מיסים. מדיניות שונות יושמו עם הזמן כדי להבטיח את גבייתם החלקה של מיסים אלו מהאוכלוסייה. מערכת אחת כזו, שכעת הועלתה למעמד של כמעט כתבי קודש, נקראת כלכלה. מכיוון ש"כוח הוא צדק" הוא העיקרון השולט, המלך אינו יכול לעשות רע והוא תמיד נחשב לנכון ללא עוררין. מכיוון שפקודת הריבון היא חוק, נתינים שומרי חוק מחויבים לציית למלך.

העם לא קיבל מרצון את ריבונותו של המלך; הם נכפו להיכנע באמצעות כוח הזרוע. אולם, המלך מודע היטב לכך שקיומו תלוי לחלוטין בנוכחותם של נתינים צייתנים. העובדה שנתינים אלו אינם מבינים שהם המקור האמיתי של כל הכוח, שהם כולם שווים ושייכים לאותה משפחה אנושית, יצרה חלוקה ביניהם מעצם תחילתה של מערכת ניצול זו. מעבר להבחנות בין עשירים לעניים, משכילים ללא משכילים, גבוהים ונמוכים, אינספור קטגוריות מלאכותיות אחרות נוצרו בקפידה, והמציאו דתות, מעמדות וכן הלאה שונות. באופן זה, אנשים חולקו לאינספור קבוצות, חלוקות שמעולם לא היו קיימות ולא יכלו להתקיים בטבע. הנתינים התמימים, עסוקים במריבות חסרות טעם, לא הצליחו לזהות את

התמרון הערמומי הזה של המלך. כך זרועות המלוכה בלעו לחלוטין את החברה האנושית. לאור זאת, חשוב להכיר בכך שהמונח "עני" הוא כינוי שגוי. באופן קונבנציונלי, אדם מתויג כ"עני" אם הוא נאבק מדי יום להישרדות בסיסית - למשל, כורה פחם. כשהוא מסכן את חייו מדי יום, הוא יורד למכרה כדי לכרות פחם. בלי פחם, האם יכולות להיות תחנות כוח המופעלות על ידי פחם? האם התעשיות העצומות התלויות בפחם יכולות אפילו להתקיים? בסופו של דבר, המקור האמיתי של עושר עצום זה הוא אותו עובד "עני". אם כן, כיצד אנו מעזים לכנות את יוצר העושר העצום הזה "עני"?

כעת נבחן את המילה "לא משכיל". כיצד אנו, האנשים ה"משכילים" כביכול, יכולים לתייג חקלאי או סנדלר כלא משכילים? לעולם לא עולה בדעתנו שאנו, המתגאים בהשכלתנו, איננו יכולים לבצע את המשימות שחקלאי או סנדלר עושים בקלות. האם איננו, אם כן, גם בורים במיומנותיהם? הסיבה שלעתים קרובות חסרה להם השכלה פורמלית היא שנמנעו מהם הזדמנויות כאלה. זה דומה לשבירת רגלו של מישהו במכוון ואז לרחם עליו על "מזלו הרע".

הדמוקרטיה כביכול באה לאחר המלוכה. מונעים מקנאה בכוחו של המלך, אנשים מסוימים קשרו קשר לתפוס את השליטה. הם הבינו שהכוח האמיתי טמון בעם, ולכן השתמשו במילה "דמוס" (עם) ב"דמוקרטיה", כביכול מעבירים את הרעיון שהעם מנהל ישירות את ענייני המדינה. אולם, המציאות היא ש"דמוקרטיה" היא פשוט צורה נוספת של מלוכה. ההבדל היחיד הוא שבמקום מלך יחיד, כמו במלוכה, ישנם "שרים" מרובים ב"דמוקרטיה".

כשם שאזיקי העבדות היו צריכים להישמר כדי לאכוף את סמכות המלך, כך גם, בדמוקרטיה כביכול, כל החוקים מהתקופה המלוכנית נשמרו כדי להבטיח את המשך ביזת העם ללא הפרעה. כתוצאה מכך, תפקידו של העם כמספקי עושר נותר ללא שינוי, בדיוק כפי שהיה תחת המלוכה. לכן, הרעיון המפורסם ש"כולנו

מלכים" בדמוקרטיה הוא פנטזיה פואטית טהורה, ללא כל בסיס במציאות. ב"דמוקרטיה", נאמר שנציגי העם "יכוונו" את ענייני המדינה, אך בפועל, אנשים מסוימים שנבחרו על ידי מפלגות פוליטיות "שולטים" במדינה. אין זה מקרה שאנו עדיין משתמשים במונח "מפלגת שלטון". איש אינו מטיל ספק כיצד יכולים להתקיים "שליטים" לאחר שהושג "חופש", או אפילו ברלוונטיות של המילה "ממשלה" ב"דמוקרטיה".

בחירות נערכות במדינה זו על פי חוק ייצוג העם, 1951, אך אלו ש"מתמודדים" בבחירות אלו אינם נציגים אמיתיים של העם. כמעט בכל מקרה, הם נשלטים על ידי מפלגה פוליטית כזו או אחרת. לכן, אחריותם העיקרית היא כלפי מפלגתם, לא כלפי העם. יהיה זה סביר להניח שכל המועמדים לבחירות נותנים עדיפות לרווחת אזרחי המדינה. יהיה זה סביר גם לצפות שלמפלגות פוליטיות יש תוכניות ברורות ומוגדרות היטב להשגת מטרה זו. אם זה היה נכון, מדוע יש תחרות כה עזה "לנצח" בבחירות? שקלו אנלוגיה פשוטה: אם כמה אנשים היו דנים בצבע הטוב ביותר לצביעת בית, אחד עשוי להציע לבן, אחר ורוד, ושלישי אפור. עם זאת, כולם ככל הנראה יחלקו את המטרה המשותפת להפוך את הבית ליפה. אם הם אינם אויבים, מדוע אותו רוח שיתוף פעולה אינה קיימת בפוליטיקה? זה לא קורה משום ששמירה על עוינות הדדית חיונית להנצחת הסטטוס קוו המנצל. לכן, ברור שללא שינוי מהותי במערכת המדינה, התקדמות אמיתית ושיפור במצב העם אינם אפשריים. כדי להשיג שינוי זה, עלינו תחילה לחסל את מקורות חולשותינו.

אנו תוהים לעיתים קרובות כיצד אדם בודד יכול לשנות את האינרציה של מערכת שלמה. ראשית, אנו לא מצליחים להכיר בכך שמצבה הנוכחי של המדינה הוא תוצאה ישירה של חוסר המעש הקולקטיבי שלנו. אינרציה זו תסתיים בהכרח ברגע שנתחיל לפעול. שנית, אני לא לבד. יותר ממיליארד ושלוש מאות מיליון

"אני" יחד מרכיבים את "הודו" של ימינו. כל "אני" קשור קשר הדוק לאחרים, בדומה לאינספור התאים המרכיבים את גוף האדם. כאשר הגוף נפצע, כל הגוף מגיב בבת אחת, וטריליוני תאים פועלים יחד כדי להתגונן מפני התוקפנות. זה מדגים את האנרגיה העצומה של תא בודד כאשר הוא מחובר לתאים אחרים. באופן דומה, כל אחד מאיתנו הוא מאגר עצום של כוח עצום, שאנו ברובנו לא מודעים לו.

כאשר כל אנשי ארץ זו יבינו שכולנו חברים באותה משפחה ושמשלימים זה את זה, התודעה הקולקטיבית שלנו תתעורר. כשם שבמשפחה אידיאלית אין מקום לשחיתות, באופן דומה, לא תהיה סיבה לשחיתות להתקיים במדינה. כשם שבעיה משותפת לכל בני המשפחה, כך גם אנו נחלוק כל בעיה שתתעורר בכל חלק של המדינה. אף אחד לא ירעב בשום מקום. זה ימגר בו זמנית את כל הגורמים לשנאה, קנאה או קנאה ממוחותיהם של אנשים.

יתר על כן, מכיוון שמעמדה של האנושות בעולם נחשב לחשוב ביותר, הכסף צריך לתפוס עמדה משנית. אולם, ההפך הוא הנכון. במציאות, ולכן עלינו להעריך מחדש במודע את תפקידו של הכסף. שום דבר לא צריך להיות מעל האנושות, אפילו לא כסף. מכיוון ש"דמוקרטיה" היא כינוי שגוי, הבה ניתן למערכת אידיאלית זו שם חדש. מכיוון שקיומו של העם מהווה מדינה, טבענו את המונח "גנאסאטה" בבנגלית כדי לסמן שבמדינה כזו, העם ימלא את התפקיד העליון בכל היבט של ניהול המדינה.

בדמוקרטיה כביכול, תפקידו של העם מצטמצם לזה של "בוחרים" או "מצביעים", בעוד שהכוח האמיתי לשלוט בהם נתון בידי הנציגים "הנבחרים". ברגע שנציגים אלו "נבחרים" - בכל אמצעי, הוגן או לא הוגן - הם משתלטים לחלוטין על המערכת, והעם הופך לצופים שקטים בלבד באסונום.

תחת גנאסאטה, מצב עניינים זה ישתנה באופן דרסטי. העם יממש את כוחו האמיתי אפילו לאחר הבחירות. תיקון מתאים לחוק הבחירות יגרום לחקיקה על ידי הרשויות המתאימות, ויבטיח שניציג נבחר יכהן בתפקידו רק לפי רצון הבוחרים. משמעות הדבר היא שלעם תהיה הסמכות להחזיר נציג נבחר בכל עת שיראו זאת לנכון, ובכך למגר למעשה את השחיתות משורשה. אפילו האפשרות להחזרה כזו תשפר משמעותית את המצב על ידי שליחת מסר ברור לבעלי התפקידים.

ברגע שגנאסאטה תתבסס היטב, כל אחד מאיתנו יבין בהדרגה שקיומנו תלוי לחלוטין ברווחתם של אחרים. איננו מעל או מתחת לאף אחד אחר; כולם חשובים במידה שווה. כתוצאה מכך, לא תהיה עוינות בינינו, כשם שאין איבה בין טריליוני התאים בגוף האדם. חשוב לזכור שהרגל, המוח וכל חלק אחר בגוף מורכבים מאותם תאים, מה שהופך אותם לחיוניים במידה שווה. עם זאת, הרמוניה טבעית זו נעדרת בחברה האנושית. הסיבה פשוטה: מאז ומעולם, כדי למנוע מהעם להתאחד, נוצרו חלוקות באופן מלאכותי על ידי "מלכים" באמצעות תוויות וסיווגים שטחיים. זו הסיבה שהאדם האמיתי נותר חבוי מתחת לסיסמה המטעה והרב-גונית של "אחדות בגיוון". כאשר האדם האמיתי הזה יתעורר וישתלט, גנאסאטה תוקם, ובגנאסאטה טמון עתיד העולם.

כדי להקים מערכת חברתית כזו, הוקמה מפלגה פוליטית בשם "מאי הי בהרט" (אני בהרט). מכיוון שאנו משוכנעים שכל אנשי ארץ זו שייכים לאותה משפחה, לא יכולים להיות מכשולים אמיתיים, מכיוון שכולנו רוצים בהתקדמות הכוללת של המדינה. אנא הצטרפו אלינו, ובואו נתקדם יחד. עתיד המדינה הזו - שהוא גם העתיד שלנו - יהיה בדיוק כפי שאנו מדמיינים אותו, כי בלעדינו - בלעדיי - בהרט אינה קיימת. מאי הי בהרט!

קטע מתוך חוקת "מאי הי בהרט"

סעיף ב'. מטרות ויעדים

המטרה והיעד המרכזיים של המפלגה יהיו לאחד את כל תושבי בהרט למשפחה גדולה אחת. כל חבריה יוכרו אך ורק כיחידים, בני אדם טבעיים השווים לחלוטין בכל מובן, תוך התעלמות מוחלטת מכל סממני ההבחנה החיצוניים והמלאכותיים שהוטלו עליהם בקשר לדת, גזע, מעמד, מין, סטטוס חברתי וכדומה, אשר משמרים אותם במצב של פיצול נצחי בינם לבין עצמם.

המפלגה מאמינה בתוקף כי שורש הסבל של בני האדם החיים בבהרט טמון בעובדה שרובם המוחץ מודר באופן שיטתי מתהליך קבלת ההחלטות המרכזי, בעוד שחבורה מצומצמת בלבד מתמרנת את ענייני המדינה כראות עיניה, תוך התעלמות בוטה משאר האוכלוסייה ככוח כמותי בלבד ולא כבני אדם בעלי תבונה. משחלפו עשרות שנים ללא שינוי מהותי ממשי, הגיעה העת שהעם עצמו ייקח את המושכות לידי וישתלט ישירות על המצב, כדי שבהרט תוכל לפרוץ ולהצטיין בכל תחום.

רק בנוכחות תושבים אנושיים, שטח הופך למדינה, ולפיכך כל תושב במדינה זו הוא, למעשה, שם נרדף לבהרט. הבנה זו שהוא עצמו בהרט, יכולה להשרות ביטחון עצום בכל אדם להתקדם בנחישות למשימה הקדושה של בניית האומה. מכאן, שם המפלגה הוא "מאי הי בהרט".

בהנחיית נושא מרכזי זה, המפלגה תנקוט בקו הפעולה הבא:

תוך מתן כבוד עליון לריבונותו של כל אדם חופשי והכרה בכך שלכל אחד מהם מורשת משותפת והוא אחד מאדוני הארץ הזו, אשר ללא פקודתו המפורשת דבר לא יזוז במדינה;

שהעוני, הבערות, האפליה החברתית וכדומה, שהם אך מרכיבים של חיכוך הגורמים לאיבה בין אנשים, נוצרים במכוון כדי לשמור אותם תחת שיעבוד נצחי לצורך ניצול;

שאדם המתואר כעני אינו עני כלל, אדרבה, הוא המקור הבלעדי לעושר;

שהאמצעים לשיעבוד נתינים שנוצרו במהלך השלטון הקולוניאלי תחת השם של מה שנקרא "חוקים" עדיין פועלים במלוא עוצמתם עם כל זרועותיהם מוצצות הדם, למרות שאומרים שהעם חופשי; וכן

בהכרה נוספת שכל מערכת קיימת חייבת להיות כפופה למשאלותיו המשותפות של העם ואינה יכולה לפעול כאמצעי שליטה, מאי הי בהרט תפעל בנחישות בכל המובנים לשינוי רדיקלי של המערכות החברתיות, הכלכליות, הפוליטיות והמשפטיות הקיימות על ידי קריאה לכל תושב בהרט להתקדם בביטחון ולנהל את ענייני המדינה מתוך עמדת כוח וביטחון עצמי.